

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

K. B. Andersen: I det materiale, vi har fået at arbejde med i udvalget om dette lovforslag, findes bl. a. afskrifter af skrivelser af 25. september 1957 fra forvaltningsnævnet til den højtærede handelsminister.

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt i disse skrivelser, fordi de fortæller os, hvad der var denne regerings første initiativ med hensyn til de midler, hvis skæbne lovforslaget omhandler. De har derfor en vis historisk interesse og, som det skal vise sig senere, også i høj grad en aktuel interesse i sagen.

Af skrivelserne, der refererer et møde den 14. august i de pågældende nævn — det var 3 af de 5 nævn, der er tale om — fremgår det, at man i det pågældende møde beskæftigede sig med et forslag fra regeringen ved den højtærede handelsminister om at foretage en tilbagebetaling af for meget betalt forsikringsbidrag til de bidragydere, der kan møde frem med en kvittering for betalt forsikringsbidrag eller anden lige så god dokumentation.

Det var altså regeringens udgangspunkt for arbejdet med denne sag.

Hvad svarede nævnene så ministeren i den pågældende skrivelse? Måske får svaret større vægt, hvis jeg først oplyser, hvem der havde sæde i de nævn, det her drejer sig om.

Der var repræsentanter bl. a. for Andelsudvalget, for Assurandør-Societetet, for Håndværksrådet, for Grosserer-Societetet, for Industrirådet, for Provinshandelskammeret, for detailhandelen, for De danske Husmandsforeninger og for De danske Landboforeninger. Hvad sagde nu denne meget repræsentative forsamling til regeringens forslag om tilbagebetaling? Den sagde, at det var faktisk ugørligt at foretage en tilbagebetaling ved forsikringsselskabernes og nævnenes egen foranstaltning, fordi det dertil fornødne materiale simpelt hen ikke var til stede. Den sagde videre, at man stærkt måtte fraråde en tilbagebetaling på grundlag af bidragydernes egne oplysninger, og motiverede dette standpunkt dels med de meget betydelige omkostninger, dels med

de tekniske vanskeligheder, og understregede, og dette har vel ikke mindst interesse, at det ville blive en ganske tilfældig kreds af bidragydere, der ville få mulighed for at få beløb tilbagebetalt, et forhold, der formentlig og med rette ville vække bitterhed.

Det var altså, hvad der forelå for regeringen som udgangspunkt i denne sag. Det vil sige, der forelå meget andet, der forelå alt materialet fra behandlingen af det samme problem i samlingen 1953-54. Allerede dengang tog f. eks. samtlige forsikringskyndige repræsentanter i nævnene afstand fra tanken om et præklusivt proklama, og det blev oplyst, at en tilbagebetaling ville koste betydelige beløb, adskillige millioner. Derfor havde nævnene også dengang advaret mod tilbagebetalingstanken, og da den alligevel kom på tale, rykkede en lang række erhvervsorganisationer frem i direkte henvendelse til folketingsudvalget med en udtalelse om, at tilbagebetaling ikke burde søges gennemført. Jeg nævnte alle disse organisationer ved første behandling, og det er i øvrigt nogenlunde samme kredse som nævnt før i forbindelse med omtalen af nævnenes sammensætning.

I udvalget er vi nu blevet stillet over for hele dette materiale, idet vi også har fået afskrifter af skrivelserne fra behandlingen i 1953-54. Materialet havde måttet overbevise enhver, der er modtagelig for argumenter. Dette må ikke optages som en fornærmelse — der er jo faktisk folk, på hvem argumenter intet indtryk gør — men altså, hele dette materiale måtte overbevise enhver, der sætter sig ind i det, om, at tilbagebetaling — der var naturlig, det er da klart — dels var umulig, dels var uretfærdig og endelig var uønsket.

Nu kan man spørge: hvorledes går det da til, at mindretallet, således som det fremgår af betænkningen, møder her i dag med forslag om tilbagebetaling? Det spørgsmål ville jeg også have stillet, hvis jeg ikke havde siddet i udvalget. Nu gør jeg det ikke, nu har jeg nemlig fået forklaringen. Forklaringen er den meget enkle, at hvis man sætter sig ind for noget, som man vil holde fast på, også selv om det skulle vise sig umuligt, så er der kun ét at gøre, nemlig at undlade at arbejde med materialet til belysningen af sit forsæts umuligheder, for tænk, om det skulle vise sig, at det gode for-